

"PERFECTAE CARITATIS" DEKRET O PRILAGOĐENOJ OBNOVI REDOVNIČKOG ŽIVOTA

(28. listopada 1965.)

Uvod

1. Nastojanje oko savršene ljubavi po evanđeoskim savjetima proistječe iz nauka i primjera božanskog Učitelja, a pojavljuje se kao sjajan znak Nebeskog kraljevstva. To je već prije pokazao Sveti Sabor u svojoj konstituciji koja nosi naslov *Lumen gentium - Svjetlo naroda*, a sada hoće da progovori o životu i disciplini onih ustanova kojih članovi zavjetuju čistoću, siromaštvo i poslušnost, da se pobrine za njihove potrebe prema zahtjevima današnjih vremena.

Već je od početka Crkve bilo muževa i žena koji su ostvarivanjem evanđeoskih savjeta nastojali u većoj slobodi slijediti Krista i izraziti je ga nasljedovati. Svatko je od njih na svoj način provodio život Bogu posvećen. Mnogi su između njih po nadahnuću Duha Svetoga ili provodili samotani život ili su osnivali redovničke obitelji, koje je Crkva svojom vlašću rado prihvaćala i odobravala. Tako je po božanskom naumu izrasla divna raznolikost redovničkih zajednica, koja je mnogo pridonijela tome da Crkva bude ne samo spremna za svako dobro djelo (usp. 2 *Tim* 3,17) i pripravna za djelo služenja u izgradnji tijela Kristova (usp. *Ef* 4,12) nego i da različitim darovima svojih sinova bude urešena poput Zaručnice koja je nakićena za svog Zaručnika (usp. *Otk* 21,2), te se tako po njoj očituje mnogovrsna mudrost Božja (usp. *Ef* 3,10).

U tolikoj raznolikosti darova, svi koje je Bog pozvao na ostvarivanje evanđeoskih savjeta i koji ih vjerno izvršavaju, Bogu se posebno posvećuju zato da bi slijedili Krista koji je - čist i siromašan (usp. *Mt* 8,20; *Lk* 9,58) - po poslušnosti do smrti na križu (*Fil* 2,8) spasio i posvetio ljude. Potaknuti ljubavlju koju Duh Sveti razlijeva u njihovim srcima (usp. *Rim* 5,5), oni sve više žive u Kristu i njegovu tijelu, Crkvi (usp. *Kol* 1,24). Stoga, što se oni po predanju samih sebe koje obuhvaća cijeli život čvršće s Kristom sjedinjuju, to je bogatiji život Crkve i plodniji njezin apostolat.

Da izvanredna vrijednost toga života, posvećenog zavjetovanjem savjeta, i njegova nužna uloga u suvremenom svijetu bude na još veću korist Crkvi, ovaj Sveti Sabor donosi sljedeće odredbe. One se odnose samo na opća načela prilagođene obnove života i stege redovničkih ustanova i družba zajedničkog života bez zavjeta, kao i svjetovnih ustanova, čuvajući pritom njihovu vlastitu narav. Posebne smjernice za ispravno tumačenje i primjenu tih općih načela odredit će nadležna vlast poslije Sabora.

Opća načela prilagođene obnove

2. Prilagođena obnova redovničkog života treba da jednako obuhvati: s jedne strane neprestano vraćanje na izvore svakog kršćanskog života kao i na izvorni duh ustanova, a s druge strane njihovo prilagođavanje promijenjenim prilikama vremena. Tu obnovu treba izvršiti pod utjecajem Duha Svetoga i pod vodstvom Crkve prema slijedećim načelima:

a) Vrhovno je pravilo redovničkog života: slijediti Krista kako je to izloženo u Evanđelju. To ima važiti kao vrhovno načelo svim redovničkim ustanovama.

b) Dobro je za Crkvu da ustanove imaju svoju posebnu narav i vlastitu zadaću. Stoga neka sve one dobro upoznaju i vjerno slijede duh osnivača, njegove posebne nakane i zdrave tradicije, što sve sačinjava baštinu svake pojedine ustanove.

c) Sve ustanove neka sudjeluju u životu Crkve i neka prema svojoj vlastitoj naravi prihvate kao nešto svoje te svim silama promiču njezine pothvate i ciljeve na biblijskom, liturgijskom, dogmatskom, pastoralnom, ekumenskom, misijskom i socijalnom području.

d) Neka se ustanove zalažu da njihovi članovi steknu primjereno poznavanje prilika ljudi i vremena kao i potreba Crkve, tako da u svjetlu vjere s razumijevanjem prosuđuju okolnosti suvremenog svijeta te goreći apostolskim žarom uzmognu što uspješnije ljudima pritijecati u pomoć.

e) Budući da je redovnički život prije svega određen za to da njegovi članovi slijede Krista te se zavjetovanjem evanđeoskih savjeta s Bogom sjedine, sa svom ozbiljnošću valja uočiti da i najbolje prilagođavanje potrebama današnjeg vremena neće biti uspješno ako ne bude nadahnuo duhovnom obnovom, kojoj i u vanjskom djelovanju uvijek treba davati prvenstvo.

Praktične smjernice za prilagođenu obnovu

3. Način života, molitve i rada neka se svugdje, a napose u misijskim krajevima, primjereno uskladi s današnjim fizičkim i psihičkim sposobnostima članova; a prema zahtjevima naravi svake pojedine ustanove neka se uskladi s potrebama apostolata, sa zahtjevima kulture, s društvenim i ekonomskim okolnostima.

Prema istim mjerilima neka se preispita i sam način upravljanja u pojedinim redovničkim ustanovama.

Stoga neka se na prikladan način preispitaju konstitucije, direktoriji, običajnici, molitvenici, ceremonijali kao i ostali zbornici te vrste; neka se dokinu zastarjeli propisi, a ostalo uskladi s dokumentima ovog Svetog Sabora.

Kome pripada provođenje prilagođene obnove

4. Uspješna se obnova i ispravno prilagođavanje neće postići ako na tom ne budu surađivali svi članovi pojedine ustanove.

Na nadležnu vlast, osobito na generalne kapitule, spada odrediti smjernice i donositi zakone za obnovu i prilagođavanje te predvidjeti vrijeme za

dostatne i razborite pokuse, dakako, ukoliko je potrebno, uz odobrenje Svete Stolice ili mjesnih ordinarijâ, već prema propisu prava. U onim stvarima koje se odnose na cijelu ustanovu, neka poglavari prikladno upitaju za savjet i saslušaju svoje članove. Za prilagođenu obnovu samostana klauzurnih redovnica mogu se prikupiti želje i prijedlozi i od skupštine njihovih saveza ili kakvih drugih zakonitih zborova.

Neka kod toga svi imaju na pameti da nadu u uspjeh obnove treba postavljati više u savjesnije obdržavanje pravilâ i konstitucija nego u umožavanje zakona.

Zajednički elementi svim oblicima redovničkog života

5. Članovi bilo koje redovničke ustanove neka u prvom redu budu svjesni da su se zavjetovanjem evanđeoskih savjeta odazvali božanskom pozivu, da tako - ne samo mrtvi grijehu (usp. *Rim* 6,11) nego i odričući se svijeta - žive Bogu jedinom. Cijeli su svoj život stavili na raspolaganje njegovoj službi. To im daje neko posebno posvećenje, a to ima svoje duboko korijenje u krsnom posvećenju, koje potpunije izražava.

Budući da je Crkva primila ovo njihovo predanje samoga sebe, neka budu svjesni da su i njoj dužni služiti.

To što su se posvetili službi Božjoj treba da ih neodoljivo potiče na trajno vršenje kreposti, osobito poniznosti i poslušnosti, odvažnosti i čistoće, po kojima postaju dionici Kristova poniženja (usp. *Fil* 2,7-8), a ujedno i njegova života u Duhu (usp. *Rim* 8,1-13).

Redovnici, dakle, vjerni svojem zavjetovanju - odričući se svega poradi Krista (usp. *Mk* 10,28) - neka nasljeđuju njega kao jedino potrebno (usp. *Lk* 10, 42; *Mt* 19,21); slušajući njegove riječi (usp. *Lk* 10,39), neka budu zauzeti za ono što je njegovo (usp. *I Kor* 7,32).

Stoga članovi bilo koje ustanove, jer prije svega i samo Boga traže, treba da spajaju kontemplaciju, po kojoj se umom i srcem s njime sjedinjuju, s apostolskom ljubavlju, koja ih goni da se suradnjom uključe u djelo otkupljenja i šire kraljevstvo Božje.

Prvenstvo duhovnog života

6. Koji zavjetuju evanđeoske savjete neka iznad svega traže i ljube Boga koji nas je prvi ljubio (usp. *I Iv* 4,10) i neka u svim životnim okolnostima njeguju život s Kristom u Bogu skriven (usp. *Kol.* 3,3). Odatle izvire i svim žarom se pokreće ljubav prema bližnjemu za spasenje svijeta i za izgradnju Crkve. Ta ljubav treba da oživljava i upravlja cjelokupno provođenje evanđeoskih savjeta.

Neka zato svi članovi ustanova neprestanim marom njeguju duh molitve i samu molitvu, crpeći iz pravih izvora kršćanske duhovnosti. Neka u prvom redu svakog dana imaju u rukama Sveto pismo, da čitanjem i razmatranjem božanskog Pisma nauče "nenadmašivo znanje - Isusa Krista" (*Fil* 3,8). Neka u duhu Crkve srcem i ustima obavljaju sv. liturgiju, osobito Presveto otajstvo euharistije, i neka iz toga najbogatijeg izvora hrane svoj duhovni život.

Tako - otkrijepljeni za stolom božanskog Zakona i svetog oltara - neka bratskom ljubavlju ljube udove Kristove, a sinovskim srcem poštuju i ljube pastire; neka sve više i više žive i osjećaju s Crkvom i neka se potpuno stave u službu njezina poslanja.

Kontemplativne ustanove

7. Ustanove koje su usmjerene samo na kontemplaciju, tako da se njihovi članovi u samoći i šutnji, u neprestanoj molitvi i radosnoj pokori bave samo Bogom uvijek u mističnom tijelu Kristovu, u kojem "svi udovi nemaju iste službe" (*Rim* 12,4), zauzimaju istaknut položaj, ma koliko bila velika potreba za aktivnim apostolatom. Oni prinose Bogu izvrsnu žrtvu hvale, a narod Božji rasvjetljaju bogatim plodovima svetosti, primjerom ga potiču i otajstvenom apostolskom plodnošću promiču njegov porast. Tako su oni ures Crkve i izvor nebeskih milosti. No neka se i njihov način života preispita prema spomenutim načelima i mjerilima prilagođene obnove, ali ipak tako da se pomno sačuva njihova odvojenost od svijeta i vježbe svojstvene kontemplativnom životu.

Ustanove posvećene apostolskom životu

8. U Crkvi ima vrlo mnogo redovničkih, i kleričkih i laičkih, ustanova koje se posvećuju različitim djelima apostolata. Prema milosti koja im je dana, one imaju različite darove: dar posluživanja, da služe; dar poučavanja, da poučavaju; dar tješnja, da tješe; dar dijeljenja, da daju darežljivo; dar djela milosrđa, da ga čine radosno (usp. *Rim* 12,5-8). "Milosni su darovi različiti, ali je isti Duh" (*1 Kor* 12,4).

U tim ustanovama apostolska i dobrotvorna djelatnost spada u samu narav redovničkog života, jer im je to njihovo sveto služenje i djelo ljubavi povjerila sama Crkva, da ga u njezino ime vrše. Stoga treba da cjelokupni redovnički život članova bude prožet apostolskim duhom, a sva apostolska djelatnost oblikovana redovničkim duhom. Zato da članovi u prvom redu odgovore svom pozivu - to jest da nasljeđuju Krista u njegovim udovima, njihova apostolska djelatnost treba da proizlazi iz intimnog jedinstva s njim. Odatle raste i ljubav prema Bogu i bližnjemu.

Neka zato ustanove zgodno usklade svoja opsluživanja i običaje sa zahtjevima apostolata kojemu se posvećuju. A budući da redovnički život posvećen apostolskoj djelatnosti ima raznovrsne oblike, potrebno je da se kod prilagođene obnove računa s tim raznolikostima i da se život članova u službi Kristovoj podržava u različitim ustanovama sredstvima njima svojstvenim i primjerenim.

Treba sačuvati monaški i samostanski život

9. Neka se i na Istoku i na Zapadu vjerno čuva i neka se danomice sve više u svom izvornom duhu razvija časna ustanova monaškog života, koja je kroz dugi tijek vjekova stekla slavne zasluge u Crkvi i ljudskom društvu. Glavna je služba monaha da unutar samostanskih zidova vrše poniznu i

plemenitu službu božanskom Veličanstvu, bilo da se u skrovitom životu sasvim posvećuju bogoštovlju, bilo da su zakonito preuzeli neka djela apostolata ili kršćanske ljubavi. Čuvajući, dakle, narav vlastite ustanove neka obnove stare dobre tradicije i neka ih tako prilagode današnjim potrebama duša da samostani budu rasadišta za izgradnju kršćanskog naroda.

Isto tako redovi koji na temelju pravila ili svoga ustrojstva tijesno združuju apostolski život s korskom službom i monaškim opsluživanjem, neka tako usklade način života sa zahtjevima apostolata koji im je svojstven da vjerno sačuvaju svoj oblik života, jer i on pridonosi osobitom dobru Crkve.

Laički redovnički život

10. Laički redovnički život, i muški i ženski, predstavlja u sebi potpun stalež zavjetovanja evanđeoskih savjeta. I budući da je tako koristan za pastirsku zadaću Crkve u odgoju mladeži, u dvorbi bolesnika i u drugim vrstama služenja, Sveti Sabor ga vrlo cijeni, a njegove članove utvrđuje u njihovu zvanju i potiče da prilagode svoj život suvremenim potrebama.

Sveti Sabor izjavljuje kako nema zapreke da u nekim laičkim redovima, a da im se time ne mijenja njihov laički značaj, po odluci njihovih generalnih kapitula neki članovi prime svete redove, da bi se u njihovim kućama osigurala potrebna svećenička služba.

Svjetovne ustanove

11. Svjetovne ustanove, iako nisu redovničke, ipak imaju značaj pravog i potpunog, po Crkvi odobrenog zavjetovanja evanđeoskih savjeta u svijetu. To zavjetovanje daje posebno posvećenje muškarcima i ženama, laicima i klericima koji se nalaze u svijetu. Stoga neka svi oni osobito nastoje oko posvemašnjeg predanja samoga sebe službi Božjoj po savršenoj ljubavi, a njihove ustanove neka čuvaju svoju vlastitu i posebnu narav, to jest svjetovnu, da bi tako uspješno i svugdje - u svijetu kao i iz svijeta - mogle provoditi apostolat, radi čega su i osnovane.

Neka pak dobro znadu da takav zadatak neće moći izvršiti ako članovi ne budu brižljivo poučeni u božanskim i ljudskim stvarima, kako bi doista postali kvascem svijeta za jačanje i porast tijela Kristova. Neka se, dakle, poglavari ozbiljno brinu, da se članovima dade izobrazba, osobito duhovna, koju treba daljnjim obrazovanjem unapređivati.

Čistoća

12. Kao izvanredan dar milosti treba cijeniti čistoću "radi Kraljevstva nebeskog" (*Mt 19,12*), koju zavjetuju redovnici. Ona na poseban način oslobađa čovjekovo srce (usp. *1 Kor 7,32-35*), da se rasplamsa većom ljubavlju prema Bogu i svim ljudima. Zato je ona osobit znak nebeskih dobara i najprikladnije sredstvo po kojemu se redovnici nesebično posvećuju božanskoj službi i djelima apostolata. Tako oni svim vjericima dozivaju u pamet onu divnu, po Bogu zasnovanu ženidbu koja će se potpuno očitovati istom u budućem životu, a po kojoj Crkva ima jednog Zaručnika - Krista.

Treba, dakle, da redovnici vjerno čuvajući svoj zavjet vjeruju riječima Gospodnjim; ufajući se u Božju pomoć neka se ne uzdaju u svoje sile, nego neka se mrtve i neka bdiju nad svojim osjetilima. Neka ne propuštaju ni naravna sredstva koja koriste zdravlju duše i tijela. Tako se neće dogoditi da podlegnu utjecaju lažnih naučavanja koja hoće da je potpuna uzdržljivost nemoguća i čovječjem razvitku škodljiva, nego će po nekom duhovnom nagonu odbaciti sve što čistoću dovodi u opasnost. Osim toga, neka svi, a osobito poglavar, imaju na pameti da se čistoća sigurnije čuva kad među članovima u zajedničkom životu vlada prava bratska ljubav.

Budući da opsluživanje savršene uzdržljivosti duboko zasijeca u sklonosti ljudske naravi, neka pripravnici polažu zavjet čistoće i neka im se zavjetovanje dopušta istom nakon uistinu dovoljne kušnje i samo ako imaju potrebnu duševnu i osjećajnu zrelost. Nije dosta upozoriti ih samo na opasnosti kojima je izložena čistoća, nego ih treba poučiti da Bogu posvećen celibat prihvate i kao dobro za razvoj cjelovite osobe.

Siromaštvo

13. Dragovoljno siromaštvo poradi nasljedovanja Krista - jer je ono njegov znak, a danas se osobito cijeni - neka redovnici brižljivo njeguju i, ako je potrebno, neka ga izraze u novim oblicima. Po njemu sudjeluju u Kristovu siromaštvu, koji radi nas, iako je bio bogat, postade siromašan, da se njegovim siromaštvom mi obogatimo (2 Kor 8,9; Mt 8,20).

U redovničkom siromaštvu nije dosta samo to da netko u uporabi dobara bude ovisan o poglavarima, nego je potrebno da članovi budu siromašni i stvarno i u duhu, imajući svoje blago na nebu (usp. Mt 6,20).

Neka se svi u svojoj službi osjećaju obvezanima zajedničkim zakonom rada; dok tako pribavljaju sebi sredstva potrebna za život i svoje djelovanje, treba da odbace svaku pretjeranu brigu, povjeravajući se providnosti nebeskog Oca (Mt 6,25).

Redovničke družbe mogu u svojim konstitucijama dopustiti da se članovi odreknu baštinskih dobara bilo već stečenih ili onih koje bi mogli steći.

Same redovničke ustanove, primjereno prilikama pojedinih mjesta, neka nastoje dati kolektivno svjedočanstvo siromaštva i neka od vlastitih dobara rado nešto pridonose za druge potrebe Crkve i za izdržavanje siromaha, koje svi redovnici moraju ljubiti srcem Kristovim (usp. Mt 19,21; 25,34-46; Jk 2,15-16; 1 Iv 3,17).

Neka provincije i kuće pojedinih ustanova jedne s drugima uzajamno dijele svoja vremenita dobra tako da one koje imaju više pomažu drugima koje trpe oskudicu.

Iako ustanove, obazirući se na pravilo i konstitucije, imaju pravo posjedovati sve potrebno za vremeniti život i djelovanje, neka ipak izbjegavaju svaku, pa i prividnu raskoš, neumjereni dobitak i gomilanje dobara.

Poslušnost

14. Po zavjetu poslušnosti redovnici prinose Bogu kao žrtvu samih sebe potpuno posvećenje vlastite volje i time se stalnije i sigurnije sjedinjuju s

božanskom spasiteljskom voljom. Zato se - po primjeru Isusa Krista, koji je došao da vrši volju Očevu (usp. *Iv* 4,34; 5,30; *Heb* 10,7; *Ps* 39,9) te se "uzevši oblik slugu" (*Fil* 2,7) po mucij naučio pokornosti (usp. *Heb* 5,8) - redovnici na poticaj Duha Svetoga u duhu vjere pokoravaju poglavarima, koji zamjenjuju Boga. Time se pod njihovim vodstvom stavljaju u službu svojoj braći u Kristu, kao što je i sam Krist, po svojoj pokornosti Ocu, poslužio braći i život svoj dao kao otkupninu za mnoge (usp. *Mt* 20,28; *Iv* 10,14-18). Tako se tješnjom vezom uključuju u službu Crkvi i nastoje doseći mjeru dobi punine Kristove (usp. *Ef* 4,13).

Neka dakle članovi, u duhu vjere i ljubavi prema volji Božjoj, iskazuju dužnu poslušnost svojim poglavarima, kako propisuju pravilo i konstitucije. Neka ulažu snage razuma i volje, darove naravi i milosti u izvršenje zapovijedi i u ispunjavanje dužnosti koje su im povjerene znajući da prema planu Božjem sudjeluju u izgradnji Tijela Kristova. Tako redovnička poslušnost nipošto ne umanjuje dostojanstvo ljudske osobe, nego je, povećanom slobodom djece Božje, dovodi do zrelosti.

Poglavari opet, jer će polagati račun za povjerene im duše (usp. *Heb* 13,17), neka u ispunjavanju svoje dužnosti budu poučljivi volji Božjoj i neka izvršavaju vlast u duhu služenja braći, da im tako očituju ljubav kojom ih Bog ljubi. Neka upravljaju podložnicima kao sinovima Božjim, poštujući ljudsku osobu i promičući njihovo dragovoljno podvrgavanje. Stoga neka im osobito ostave potrebnu slobodu s obzirom na sakrament pokore i vodstvo savjesti. Neka svoje članove dovedu do toga da u izvršavanju dužnosti i u preuzimanju pothvata sudjeluju svojom aktivnom i odgovornom poslušnošću. Stoga neka poglavari - premda im uvijek ostaje netaknuta vlast odlučiti i zapovjediti ono što treba da se uradi - rado saslušaju svoje članove i neka im omoguće da pruže svoju udruženu suradnju za dobro svoje ustanove i Crkve.

Kapituli i savjetodavna tijela neka vjerno izvršavaju povjeren im zadatak u upravljanju i neka u njima na svoj način dođe do izražaja sudjelovanje i briga svih članova za dobro cijele zajednice.

Zajednički život

15. Po primjeru prve Crkve, u kojoj je mnoštvo vjernika bilo jednog srca i jedne duše (usp. *Dj* 4,32), neka se u molitvi i jednodušnoj zajednici (usp. *Dj* 2,42) ustrajno njeguje zajednički život hranjen evanđeoskim naukom i liturgijom, a osobito Euharistijom. Neka redovnici kao Kristovi udovi u bratskom saobraćaju jedan drugoga s poštovanjem pretječu (usp. *Rim* 12,10) noseći bremena jedan drugoga (usp. *Gal* 6,2). Ljubavlju Božjom, koja je po Duhu Svetom razlivena u srcima (usp. *Rim* 5,5), zajednica kao prava obitelj, sabrana u Božje ime, uživa njegovu nazočnost (usp. *Mt* 18,20). A ljubav je punina zakona (usp. *Rim* 13,10) i veza savršenstva (usp. *Kol* 3,14); po njoj znamo da smo preneseni iz smrti u život (usp. *I Iv* 3,12). Štoviše, jedinstvo braće očituje Kristov dolazak (usp. *Iv* 13,35; 17,21) i iz njega izvire velika apostolska snaga.

A da među članovima bude što dublja veza bratstva, treba one koji se zovu konverzima, pomoćnicima ili kojim drugim imenom, čvršće povezati sa

životom i djelovanjem zajednice. Ako stvarne okolnosti doista drugačije ne iziskuju, treba se pobrinuti da se u ženskim ustanovama uvede jednovrsnost među sestrama. Zadržat će se samo ona razlika među osobama koju zahtijevaju različiti poslovi za koje su sestre određene posebnim Božjim pozivom ili posebnom prikladnošću.

Muški samostani i ustanove koje nisu čisto laičke, mogu prema svojoj naravi i prema konstitucijama podjednako primati klerike i laike s jednakim pravima i dužnostima, osim u onom što proizlazi iz svetog reda.

Klauzura redovnica

16. Papinska klauzura neka ostane na snazi za redovnice koje se posvećuju samo kontemplativnom životu, ali - pošto se sasluša želja njihovih samostana - neka bude usklađena s prilikama mjesta i vremena, a zastarjeli običaji neka se dokinu.

Druge redovnice, koje se prema pravilu bave vanjskim djelima apostolata, neka se izuzmu od papinske klauzure, kako bi mogle bolje ispuniti povjerene im dužnosti apostolata, sačuvavši ipak klauzuru koju propisuju njihove konstitucije.

Redovničko odijelo

17. Redovničko odijelo, jer je znak posvećenja, neka bude jednostavno i čedno, istovremeno siromašno i dolično; neka odgovara zahtjevima zdravlja i prilikama vremena i mjesta i neka bude prilagođeno potrebama službe. Neke se zato promijeni odijelo i muških i ženskih redova koje nije u skladu s ovim propisima.

Izobrazba članova

18. Prilagođena obnova ustanovâ najviše ovisi o izobrazbi članova. Stoga neka se ni oni članovi koji nisu klerici, a ni redovnici, ne određuju odmah poslije novicijata za apostolsku djelatnost; njihovo redovničko i apostolsko, teoretsko i tehničko obrazovanje neka se nastavi u za to podesnim kućama; neka im se dade prilika da postignu odgovarajuća osposobljenja.

Da ne bi prilagođavanje redovničkog života potrebama našega vremena bilo samo izvanjsko i da ne bi oni koji se prema ustrojstvu svoje ustanove posvećuju izvanjskom apostolatu bili nesposobni za izvršenje svoga zadatka, treba ih prema intelektualnoj nadarenosti i osobnoj sklonosti primjereno poučiti o shvaćanjima i načinu osjećanja i mišljenja današnjega društvenog života. Izobrazba neka bude takva da se svi njezini elementi skladno slijevaju te pridonose životnom jedinstvu svih članova.

Neke članovi nastoje tijekom cijelog života marljivo usavršavati tu duhovnu, teoretsku i tehničku kulturu, a poglavari neka im prema mogućnostima dadu za to priliku, pomagala i potrebno vrijeme.

Dužnost je također poglavara da se brinu kako bi se što bolje odabrali i pomno pripravljalni budući poglavari, duhovnici i profesori.

Osnivanje novih redovničkih ustanova

19. Kad se osnivaju nove ustanove, treba ozbiljno procijeniti jesu li potrebne ili barem vrlo korisne i imaju li mogućnost razvoja, da ne bi bezrazložno nastajale beskorisne ustanove ili koje nemaju dovoljno životne snage. S posebnom pomnjom neka se promiču i u mladim Crkvama odnjeguju takvi oblici redovničkog života koji su prilagođeni značaju i načinu života tamošnjih stanovnika, običajima i prilikama mjesta.

O djelatnostima koje treba zadržati, prilagoditi ili napustiti

20. Neka ustanove vjerno zadrže i razvijaju vlastitu djelatnost i neka je, imajući pred očima korist cijele Crkve i biskupija, prilagode potrebama vremena i mjesta. Neka u tom upotrijebe prikladna, pa i nova sredstva, a neka napuste one djelatnosti koje su danas manje u skladu s duhom i istinskom naravi njihove ustanove.

Neka se svakako u redovničkim ustanovama čuva misijski duh i neka ga svaka prema svojoj naravi prilagodi današnjim prilikama, da propovijedanje Evanđelja među svim narodima bude što uspješnije.

Redovničke ustanove i samostani koji propadaju

21. Redovničkim ustanovama i samostanima koji po sudu Svete Stolice, pošto se saslušaju mjesni ordinariji, ne pružaju osnovanu nadu da bi se dalje mogli razvijati, treba zabraniti da ubuduće primaju novake. Ako je moguće, neka se sjedine s drugom ustanovom ili sa životnijim samostanom koji se po duhu i svrsi od njih mnogo ne razlikuje.

Savezi redovničkih ustanova

22. Ustanove i samostojni samostani neka prema prilikama i uz odobrenje Svete Stolice promiču: uzajamne saveze - ako na neki način pripadaju istoj obitelji; unije - ako imaju gotovo jednake konstitucije i običaje te rade u istom duhu, napose ako su premaleni: udruženja - ako se bave istom ili sličnom vanjskom djelatnošću.

Konferencije viših poglavara

23. Treba podupirati konferencije ili vijeća viših poglavara koje ustanovi Sveta Stolica. Oni mogu mnogo pridonijeti tome da pojedine ustanove potpunije ostvare svoje ciljeve, da dođe do što uspješnije zajedničke suradnje na dobro Crkve i da se na određenom području pravilnije raspodijele evanđeoski radnici te da se rasprave zajednički redovnički poslovi. Kod toga treba s obzirom na apostolat uspostaviti primjerno usklađivanje i suradnju s biskupskim konferencijama.

Takve se konferencije mogu ustanoviti i za svjetovne ustanove.

Redovnička zvanja

24. Svećenici i kršćanski odgojitelji neka ozbiljno nastoje da prikladno i brižljivo probranim redovničkim zvanjima pribave Crkvi takav prirast koji

zaista odgovara njezinim potrebama. Neka i u redovitom propovijedanju češće govore o evanđeoskim savjetima i prihvaćanju redovničkog staleža. Neka roditelji, odgajajući svoju djecu u kršćanskom životu, njeguju i čuvaju u njihovim srcima redovničko zvanje.

Ustanove imaju pravo da, s obzirom na njegovanje zvanja, šire poznavanje vlastite ustanove te skupljaju kandidate; samo neka se to obavlja s potrebnom razboritošću i pazeći na smjernice Svete Stolice i mjesnog ordinarija.

Neka članovi pojedinih ustanova imaju na pameti da je primjer vlastitog života najbolja preporuka njihove ustanove i poziv da se prigrli redovnički život.

Zaključak

25. Neka ustanove, za koje se izdaju ova pravila prilagođene obnove, odgovaraju spremnim duhom svom božanskom pozivu i svom zadatku u suvremenoj Crkvi. Sveti Sabor vrlo cijeni način njihova djevičanskog, siromašnog i poslušnog života, kojemu je uzor sam Krist Gospodin, i čvrsto se pouzdaje u njihova tako plodna, skrovita i javna djela. Neka svi redovnici svojom cjelovitom vjerom, ljubavlju prema Bogu i bližnjemu, ljubavlju prema križu i nadom u buduću slavu šire po cijelom svijetu Kristovu dobru vijest, da svi vide njihovo svjedočanstvo i slave Oca našega koji je na nebesima (usp. *Mt 5,16*). Neka po zagovoru preslatke Bogorodice Djevice Marije - "jer je njezin život svima uzor" - svakodnevno rastu i donose sve obilnije spasonosne plodove.

Sve ovo, u cjelini i u pojedinostima, što je u ovom Dekretu određeno, prihvatiše Oci Svetoga Sabora. I Mi - apostolskom vlašću od Krista nam predanom - sve to, zajedno s časnim ocima u Duhu Svetom odobravamo, odlučujemo i određujemo te zapovijedamo da to što je saborski određeno na slavu Božju bude proglašeno.

U Rimu, kod Svetoga Petra, 28. listopada 1965.

Ja PAVAO, biskup Katoličke crkve
(slijede potpisi Otaca)